

Súd: Okresný súd Čadca
Spisová značka: 8C/15/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5314200700
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Lýdia Stehurová
ECLI: ECLI:SK:OSCA:2018:5314200700.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Čadca sudkyňou Mgr. Lýdiou Stehurovou v právnej veci žalobcu EOS KSI Slovensko, s. r. o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843 proti žalovaným: 1. L. P., nar. XX.X.XXXX, P. XXX, A. a 2. L. W., nar. X.X.XXXX, B. XXX, D. o zaplatenie 8 267 € s príslušenstvom takto

rozhodol:

I. Žalobu z a m i e t a .

II. Žalovaným v 1. a 2. rade náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa na základe skutočností uvedených v žalobe zo dňa 8.1.2014, doručenej súdu dňa 23.1.2014, domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaných spoločne a nerozdielne zaplatiť mu sumu 8 267 € spolu s vyčísleným úrokom z omeškania za obdobie od 21.2.2011 do 25.2.2013 vo výške 262,48 € a vo výške 8,75 % ročne zo sumy 8 267 € od 26.2.2013 do zaplatenia, ako aj nahradiť trovy konania. V žalobe uviedol, že jeho právny predchodca Slovenská sporiteľňa a. s. uzavrel so žalovanými dňa 8.12.2006 zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej bola žalovaným poskytnutá suma úveru 8 298,48 €, ktorú sa zaviazali uhradiť formou splátok pri výške splátky 118,10 €. Žalobca si uplatnil splátky úveru splatné od 20.2.2011 do 20.11.2016, v počte 70, v celkovej výške 8 267 €. Splátky pôvodne splatné od 20.2.2013 do 20.11.2016 sa stali splatnými dňa 25.2.2013, kedy žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Žalobca ďalej uviedol, že s veriteľom žalovaných uzavrel zmluvu o postúpení pohľadávky z uvedenej zmluvy dňa 13.12.2012. Ku dňu postúpenia predstavovala pohľadávka vygenerovaná bankovým systémom predchodcu žalobcu sumu 11 214,51 €, táto suma pozostávala z istiny vo výške 9 583,71 €, riadneho úroku vo výške 1 180,65 €, úroku z omeškania vo výške 444,17 € a ostatného príslušenstva vo výške 5,98 €. Sumu vo výške 444,17 € a 5,98 € si žalobca neuplatňuje. Vo vyjadrení zo dňa 1.2.2018 čl. 191, ktorým reagoval žalobca na doručenie predvolania na termín pojednávania, uviedol, že úroková sadzba bola dohodnutá vo výške 11,20 %, že žalovaní zaplatili na úver spolu sumu 3 793,88 €, pričom z tejto úhrady bolo započítaných na istinu 3424,12 €, na poplatky suma 43,38 € a na úrok z omeškania suma 326,38 €. Vo vyjadrení zo dňa 1.2.2018 čl. 191 svoje skutkové tvrdenia zhrnul, ďalej uviedol, že žalovaní uhradili na úver sumu 3 793,88 €, odkazujúc na platobnú históriu, ktorú k vyjadreniu pripojil. Z týchto úhrad bolo započítané na istinu 3 424,12 €, na poplatky 43,38 €, na úrok z omeškania 326,38 €, poplatky za správu účtu a upomienky spolu vo výške 316,85 € sú uvedené v platobnej histórii ako „zaúčtovanie poplatku s kapitalizáciou“ a riadny úrok z úveru vo výške 4 392,50 € je v platobnej histórii označený ako „zaúčtovanie riadnych úrokov s kapitalizáciou“. Istina tak predstavuje súčet položiek „bezhotovostné čerpanie úveru“ + „zaúčtovanie poplatku s kapitalizáciou“ + „zaúčtovanie riadnych úrokov s kapitalizáciou“ - úhrady žalovaných na istinu: 8 298,48 € + 316,85 € + 4 392,50 € - 3 422,12 € = 9 583,71 €. Po predbežnom právnom posúdení oboznámenom dňa 9.2.2018 žalobca tvrdil, že dostatočne preukázal postúpenie žalovanej pohľadávky

z veriteľa žalovaných na seba, keď doručil oznámenie veriteľa o postúpení, ktoré vzhľadom k judikatúre postačuje, nie je potrebné predkladať samotnú zmluvu o postúpení. Ďalej dôvodil, že veriteľ žalovaných, jeho predchodca, mohol v súlade s § 92 ods. 8 zákona o bankách postúpiť pohľadávku na žalobcu aj bez súhlasu žalovaných. Podľa žalobcu podmienky v uvedenom ustanovení nepodmieňujú platnosť postúpenia, účelom tohto ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva. Pri postúpení na tretiu osobu sa aplikuje § 524 Občianskeho zákonníka. Aj prípadné porušenie § 92 ods. 8 zákona o bankách však nespôsobuje neplatnosť právneho úkonu postúpenia ako občianskoprávny následok, ale administratívnu zodpovednosť postihnuteľnú Národnou bankou Slovenska podľa § 50 ods. 1 zákona o bankách. Rovnako doručenie výzvy dlžníkovi nie je podmienkou platného postúpenia pohľadávky. Poukazoval na výnimku z § 92 ods. 8 zákona o bankách, keď tvrdil, že je potrebné zohľadniť súčet všetkých omeškaní so splnením čo i len časti toho istého peňažného záväzku voči banke, ktoré presiahlo jeden rok, kedy rovnako možno postúpiť pohľadávku bankou na tretí subjekt aj bez súhlasu dlžníka. Ďalej uviedol, že zo znenia § 92 ods. 8 zákona o bankách nevyplýva, že by predmetom postúpenia mala byť len pohľadávka splatná. V týchto súvislostiach poukazoval na iné rozhodnutia prvostupňových i odvolacích súdov vydané v obdobných veciach.

2. Žalovaná v rade 1/, ktorej bola žaloba doručená dňa 25.4.2014, k žalobe uviedla, že dlhu si je vedomá, nesúhlasí však s celou žalovanou sumou, a to aj z dôvodu, že dlh nie je iba jej, ale i jej bývalého manžela, žalovaného 2/. Požiadala o rozdelenie dlhu s čo najnižšou možnou splátkou, vzhľadom k jej nie priaznivým pomerom, je matkou 3 maloletých detí, nemá dostatok finančných prostriedkov na splatenie celého dlhu, resp. ani na väčšie splátky. Na pojednávaní dňa 9.2.2018 uviedla, že jej bolo oznámené postúpenie pohľadávky z veriteľa na žalobcu, avšak pred postúpením nebola veriteľom vyzvaná k splneniu dlhu.

3. Žalovaný v rade 2/, ktorý žalobu prevzal až dňa 10.11.2017, uviedol, že poberá minimálnu mzdu, má dve vyživovacie povinnosti, prispieva na domácnosť, v ktorej žije, jeho zdravotný stav mu neumožňuje nájsť si lepšiu prácu, požiadal o splátky. Rovnako ako žalovaná 1/ uviedol, že mu bolo oznámené postúpenie pohľadávky z veriteľa na žalobcu. Myslí si, že pred postúpením mu bola doručená výzva na zaplatenie dlhu asi vo výške 2 500 €, nepamätá si však, kedy.

4. Súd na pojednávaní prejednal vec v prítomnosti oboch strán sporu, vykonal dokazovanie najmä oboznámením listinných dôkazov tvoriacich obsah spisového materiálu, najmä: zmluvou o splátkovom úvere č. I. 5, všeobecnými obchodnými podmienkami č. I. 6, oznámením o postúpení pohľadávky č. I. 21, výzvou k úhrade a oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úvere č. I. 22, zmluvou o postúpení pohľadávky č. I. 23, prílohou k zmluve o postúpení pohľadávky č. I. 28, 29 ako aj č. I. 32, 33, pokusom o zmier č. I. 34, 35, výpisom z účtu č. I. 71 až 85 a výzvou č. I. 148. Pri rozhodovaní prihliadal aj na ústne a písomné vyjadrenia strán. Mal zistený nasledovný skutkový a právny stav veci.

5. Predchodca žalobcu Slovenská sporiteľňa a. s. a žalovaní uzavreli dňa 8.12.2006 zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalovaným poskytnutý úver vo výške 8 298,48 €, ktorý sa žalovaní zaviazali uhradiť formou splátok po 118,10 €. Úroková sadzba bola dohodnutá vo výške 11,20 %. Ešte 18.3.2009 predchodca žalobcu vyzval žalovanú 1/, aby sumu vo výške 467,12 €, s ktorou je ku dňu 28.2.2009 v omeškaní, uhradila do 10 dní od doručenia výzvy, pretože inak postúpi vymáhanie pohľadávky do mandátnej správy tretej osoby (čl. 148). Následne zmluvou o postúpení pohľadávky č. 1514/2012/CE zo dňa 13.12.2012 (vrátane príloh čl. 32, 33, z ktorých vyplýva konkretizácia postúpenej pohľadávky), došlo k zmene veriteľa žalovaných na žalobcu (čl. 23). Túto skutočnosť predchodca žalobcu oznámil žalovanej 1/ podaním zo dňa 18.12.2012 (čl. 21). Ku dňu postúpenia pohľadávky na žalobcu predstavovala pohľadávka vygenerovaná bankovým systémom predchodcu žalobcu sumu 11 214,51 €, táto suma pozostávala z istiny vo výške 9 583,71 €, riadneho úroku vo výške 1 180,65 €, úroku z omeškania vo výške 444,17 € a ostatného príslušenstva vo výške 5,98 €. Sumu vo výške 444,17 € a 5,98 € si žalobca v spore neuplatňuje. Žalovaní zaplatili na úver spolu sumu vo výške 3 793,88 €. Z tejto sumy bolo započítané na istinu 3 424,12 €, na poplatky 43,38 €, na úrok z omeškania 326,38 €, pričom poplatky za správu účtu a upomienky spolu vo výške 316,85 € sú uvedené v platobnej histórii ako „zaúčtovanie poplatku s kapitalizáciou“ a riadny úrok z úveru vo výške 4 392,50 € je v platobnej histórii označený ako „zaúčtovanie riadnych úrokov s kapitalizáciou“. Istina tak predstavuje súčet položiek „bezhotovostné čerpanie úveru“ + „zaúčtovanie poplatku s kapitalizáciou“ + „zaúčtovanie riadnych úrokov s kapitalizáciou“ - úhrady žalovaných na istinu: 8 298,48 € + 316,85 € + 4 392,50 € - 3 424,12 € = 9 583,71 €. Žalobca si žalobou uplatnil splátky úveru splatné od 20.2.2011 do 20.11.2016, v počte 70, v celkovej výške 8 267 €. Splátky pôvodne splatné od 20.2.2013 do 20.11.2016 sa stali splatnými dňa 25.2.2013, kedy žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Vo výzve, ktorou došlo zároveň k tomuto zosplateniu, špecifikoval výšku dlhu ku dňu postúpenia: základná pohľadávka 9

583,71 €, úrok z omeškania 1 624,82 €, ostatné príslušenstvo 5,98 €, zákonné úroky 126,36 €, náklady žalobcu 150 €, celkom 11 490,87 € (čl.22).

6. Podľa ust. § 470 ods. 1 a 2 z. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

7. V uvedenom spore súd aplikoval ustanovenia právnych predpisov účinných ku dňu uzavretia úverovej zmluvy, t.j. ku dňu 8.12.2006.

8. Podľa § 2 písm. a) a b) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov (ďalej len ZoSÚ) na účely tohto zákona sa rozumie a/ spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme, b/ zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 3 ods. 1, 2 ZoSÚ veriteľom je fyzická alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci, spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Podľa ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa ust. § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa ust. § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej len zákon o bankách) o udelení bankového povolenia rozhoduje Národná banka Slovenska. O udelení bankového povolenia pre banky podľa osobitného predpisu²¹⁾ rozhoduje Národná banka Slovenska po prerokovaní s Ministerstvom financií Slovenskej republiky (ďalej len "ministerstvo"). Žiadosť o udelenie bankového povolenia sa predkladá Národnej banke Slovenska.

Podľa § 92 ods. 7 zákona o bankách ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

Podľa § 524 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

Podľa § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil.

Podľa § 526 ods. 1 OZ postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi.

Podľa § 526 ods. 2 OZ ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.

9. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že právny predchodca žalobcu (banka) uzavrel so žalovanými ako spoludlžníkmi zmluvu o splátkovom úvere, na základe ktorej im poskytol úver vo výške 8 298,48 € (250 000 Sk). Súčasťou zmluvy boli aj všeobecné obchodné podmienky veriteľa - banky. V

danom prípade sa tak jednalo o úverový vzťah medzi bankou ako dodávateľom a fyzickými osobami ako spotrebiteľmi. Tento vzťah, ktorý súd kvalifikuje ako spotrebiteľský, bolo potrebné posudzovať v režime Občianskeho zákonníka, ako aj predpisov špeciálnej úpravy, najmä zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a zákona o ochrane spotrebiteľa, a to bez ohľadu na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútnym obchodom podľa § 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka, keďže túto zmluvu uzavrel právny predchodca žalobcu ako dodávateľ, ktorý konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti so žalovanými - fyzickými osobami ako spotrebiteľmi. S poukazom na vyššie uvedené, vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat lex generalis*, podľa ktorej špeciálna právna úprava (v tomto prípade zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch ako i § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka) má prednosť pred všeobecnou (Obchodný zákonník) je nevyhnutné právny vzťah medzi stranami posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch.

10. Súd poukazuje na to, že na to, aby sa niekto stal stranou v spore, nie je potrebné, aby bol účastníkom hmotno-právneho vzťahu, o ktorý v spore ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jeden účastník subjektom práva a účastník na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je.

11. Predtým, než súd pristúpil k prejednaniu merita veci (uplatneného nároku zo zmluvy), zaoberal sa otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu k uplatneniu žalobného nároku. Tú žalobca preukazoval zmluvou o postúpení pohľadávky a oznámením jeho predchodcu o postúpení, ktoré adresoval žalovanej 1/. Hoci nepreukázal, že tieto listiny boli žalovaným skutočne doručené, žalovaní sa na pojednávaní pred súdom vyjadrili, že im postúpenie pohľadávky bolo oznámené.

12. Ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka zakazuje postúpiť okrem iného také pohľadávky, ktorých obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Podľa názoru súdu pohľadávky banky voči svojim klientom treba považovať za takýto druh pohľadávok. S každou pohľadávkou banky voči klientovi sú totiž neoddeliteľne spojené špecifické povinnosti a požiadavky kladené na podnikanie bánk v zmysle § 27 a nasl. zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy so žalovanými, ako aj obsiahle bankové tajomstvo (§ 91 a nasl. cit. zákona). Tieto požiadavky a povinnosti nevyplyvajú pre banku zo zmluvy s klientom, ale priamo zo zákona. Postúpením pohľadávky z banky na inú osobu, ktorá týmto požiadavkám nepodlieha, sa tak podstatným spôsobom mení obsah právneho vzťahu medzi veriteľom-postupníkom a dlžníkom v porovnaní so vzťahom medzi veriteľom-postupcom(bankou) a dlžníkom. Nový veriteľ - postupník totiž už nebude zo zákona povinný takéto obsiahle tajomstvo zachovávať, keďže nie je bankou; bude napríklad oprávnený či povinný o záležitostiach dlžníka informovať kohokoľvek. Preto treba principiálne vychádzať z toho, že ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka bráni postupovaniu pohľadávok z takých právnych vzťahov, v ktorých je veriteľ povinný zo zákona zachovávať mlčanlivosť o záležitostiach dlžníka. Aj zákonodarcia pri formulácii tohto ustanovenia vychádzal z principiálnej nepostupiteľnosti pohľadávky banky podľa všeobecných predpisov občianskeho práva, ak by neexistovalo špeciálne dovoľujúce ustanovenie. Týmto dovoľujúcim ustanovením je v danom prípade ustanovenie § 92 ods. 7 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, podľa ktorého predpokladom postupiteľnosti pohľadávky banky na inú osobu bez súhlasu klienta je, aby bol ohľadom tejto pohľadávky klient v omeškaní aspoň 90 dní a aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postupiteľná, pretože tomu bráni už citované ust. § 525 ods.1 Obč. zák. Ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná (teda jej postúpenie je objektívne neprípustné, zakázané), potom jej „postúpenie“ je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 Obč. zák., a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok, voči dlžníkovi. Účel § 525 Obč. zák. je totiž okrem iného aj ochrana dlžníka pred tým, aby jeho dlh v prípadoch uvedených v cit. ustanovení prešiel na inú osobu než veriteľa, voči ktorému pôvodne vznikol. Na rozpor postúpenia s § 525 Obč. zák., ktoré má za následok absolútnu neplatnosť postúpenia, prihliada súd aj bez námietky, z úradnej povinnosti, a to o to viac, ak ide o právny vzťah, ktorého stranou je spotrebiteľ (§ 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v platnom znení).

13. Je potrebné zdôrazniť, že záväzkový vzťah, ktorý je predmetom tohto sporu, je vzťahom z bankového úveru, ktorý na rozdiel od úverov, napr. od nebankových spoločností, je regulovaný aj špeciálnou právnou úpravou - zákonom o bankách. Banka je štátom autorizovaná inštitúcia, ktorej činnosť v zmysle § 2 ods. 3 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách podlieha bankovému povoleniu, nad jej činnosťou vykonáva dohľad Národná banka Slovenska. Bez bankového povolenia nemôže nikto prijímať vklady, vydávať bankové platobné karty, poskytovať z vkladov úroky alebo iné odplaty, ktoré sú daňovým výdavkom podľa osobitného predpisu, poskytovať úvery a pôžičky v rámci predmetu svojho podnikania alebo predmetu inej svojej činnosti, z návratných peňažných prostriedkov získaných od iných osôb na základe verejnej výzvy, vykonávať platobný styk a zúčtovanie pre iného v rámci predmetu svojho podnikania alebo predmetu inej svojej činnosti (§ 3 Zákona o bankách). Na druhej strane, z výpisu z obchodného registra, ako i z úradnej činnosti, je súdu známe, že žalobca nie je držiteľom bankového povolenia v zmysle zákona o bankách, čo v konečnom dôsledku znamená, že nemôže spravovať takzvaný živý bankový úver, vrátane odstúpenia od zmluvy, či vyhlásenia mimoriadnej splatnosti takého úveru (ku ktorému malo v danom prípade dôjsť dňa 6.2.2013 (čl.22)).

14. Nesporné v danom prípade bolo, že na žalobcu bola postupovaná pohľadávka z bankového úveru, preto postúpenie pohľadávky z banky na „inú osobu“ (a to aj osobu, ktorá nie je bankou) bolo možné realizovať len v súlade s § 92 ods. 7 zákona o bankách účinného v znení v čase postúpenia. V prípade bankových úverov § 92 ods. 7 zákona o bankách poskytuje dlžníkom zákonnú ochranu pred zhoršením ich situácie v záväzkovom právnom vzťahu z bankového úveru. Hneď v prvej časti prvej vety vyžaduje písomnú výzvu zo strany banky adresovanú jej klientovi, ktorý je nepretržite, dlhšie ako 90 kalendárnych dní, v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku. Táto výzva je potom jedným zo zákonných predpokladov platného postúpenia pohľadávky z banky na inú osobu.

15. Pokiaľ § 92 ods. 7 Zákona o bankách v rozhodnom znení umožňoval banke postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou za predpokladu doručenia písomnej výzvy klientovi banky a po tom, čo je dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku, je zrejmé, že touto právnou úpravou mal zákonodarca na mysli oprávnenie banky postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník aktuálne po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní. Tento záver vyplýva z gramatického, ale aj logického výkladu znenia citovaného ustanovenia, pretože zákonodarca zdôrazňuje peňažný záväzok klienta banky alebo časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník v omeškaní. Pod formuláciou „pohľadávka zodpovedajúca tomuto peňažnému záväzku“ treba rozumieť nesplácaný zročný dlh. Pripustením opačnej argumentácie by bolo nevyhnutné dospieť k záveru, že banka takýmto spôsobom môže postúpiť akýkoľvek „živý“ úver po uplynutí relatívne krátkej doby v porovnaní s dobou, na ktorú sa úverové vzťahy bežne uzatvárajú, na akýkoľvek subjekt, ktorého činnosť nespadá v zmysle zákona o bankách pod dohľad NBS, čo by bolo v rozpore s účelom zákona o bankách a viedlo by k vytvoreniu právne neúnosného stavu, kedy by sa spotrebiteľia vstupujúci do zmluvného vzťahu s bankou neočakávane ocitli v zmluvnom vzťahu s iným - nebankovým subjektom.

16. Uvedené ustanovenie § 92 ods. 7 zákona o bankách by malo banku motivovať k tomu, aby podnikla určité kroky smerujúce k ukončeniu zmluvného vzťahu pri dlhodobom nesplácaní úveru dlžníkom a nemala by počas celého trvania zmluvy každý mesiac pripisovať na účet dlžníka úroky, poplatky, úrok z omeškania a rôzne iné sankcie, aby sa dlh neustále zvyšoval. Takéto správanie banky potom nespĺňa požiadavku prístupu s odbornou starostlivosťou. Banka je v prípade porušenia zmluvnej povinnosti dlžníka splácať úver riadne a včas oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, po doručení výzvy dlžníkovi, za podmienok stanovených v zákone o bankách, alebo zmluvu vypovedať, prípadne od nej odstúpiť, v súlade so všeobecnými obchodnými podmienkami. Banka v danom prípade túto možnosť zrejme nevyužila a žalobcovi postúpila pohľadávku bez toho, aby úver nadobudol mimoriadnu splatnosť, resp. aby zmluvný vzťah zanikol. Preto nie je možné urobiť záver o tom, že predmetný úver bol ku dňu postúpenia splatný. Splatnými do tej doby sa mohli stať len jednotlivé splátky úveru, s ktorými boli žalovaní v omeškaní.

17. Žalobca v priebehu sporu doručil jedinou výzvu, ktorú adresoval žalovanej 1/, a to výzvu zo dňa 18.3.2009, ktorá sa týkala omeškania so zaplatením sumy 467,12 € (bez bližšej špecifikácie, o aké splátky ide), ku dňu 28.2.2009. K postúpeniu pohľadávky došlo až v roku 2012 (viac ako tri roky po výzve). Táto výzva nie je podľa názoru súdu kvalifikovanou výzvou, akú má na mysli § 92 ods. 7 zákona o bankách. Je zrejmé, že v danom prípade bol postupovaný dlh, ktorý ešte nebol splatným. O tom

svedčí aj výzva žalobcu zo dňa 6.2.2013, v ktorej žalovanej 1/ oznámil, že dlh jednorázovo ku dňu 6.2.2013 zosplatnil (k tejto výzve doručenia tiež absentuje). V priebehu sporu žalobca doručil výpis z účtu žalovaných, z ktorého vyplýva, že žalovaní realizovali na dlh úhrady aj po roku 2009, v ktorom im predchodca žalobcu výzvu zo dňa 18.3.2009 doručoval. Nebolo preto jednoznačne preukázané, s čím (akou časťou dlhu) a ako dlho boli žalovaní v omeškaní s plnením svojho záväzku, ani to, že by boli písomne na splnenie svojho záväzku zo zmluvy o úvere riadne vyzvaní. V danom prípade teda nebolo vôbec zrejmé, s ktorými konkrétnymi splátkami a v akej výške boli žalovaní v omeškaní, pretože výzva predchodcu žalobcu je spred 3 rokov pred postúpením, týka sa len sumy 467,12 €, bez bližšej konkretizácie a z výpisu z účtu predloženého žalobcom je zrejmé, že žalovaní po tejto výzve realizovali na úver ďalšie úhrady. Žalobca nedoručil výzvu, z ktorej by tieto skutočnosti vyplývali, aby aj žalovaní vedeli o rozsahu svojho nesplneného záväzku. Žalobca nedoručil výzvu, v ktorej by predchodca žalobcu žalovaných zároveň upozornil na možnosť mimoriadneho zosplatnenia, resp. na výpoveď, či odstúpenie od zmluvy a pod. Podľa názoru súdu dlžník má byť veriteľom upozornený na to, že ak svoj dlh (resp. jeho časť) nesplní, veriteľ svoju pohľadávku postúpi. Zároveň tak má urobiť len vo vzťahu k splatnej časti dlhu.

18. Pokiaľ teda banka postúpila žalobcovi pohľadávku z úveru v celom rozsahu, postupovala v rozpore s § 92 ods. 7 zákona o bankách, pretože je zrejmé, že predmetom postúpenia boli aj splátky ešte nie splatné: postúpenie dlhu 13.12.2012, koniec úveru v zmysle zmluvy 20.11.2016. Keďže ku dňu postúpenia nebol úver mimoriadne zosplatnený (zosplatnenie učinil až žalobca, čo sporné nebolo), banka nebola oprávnená postúpiť pohľadávku z úveru, vrátane úrokov z neho na žalobcu ako nebankový subjekt. Zároveň, žalobca nepreukázal ani to, či, kedy a akým spôsobom bol úverový vzťah zo strany banky ukončený (odstúpenie od zmluvy, výpoveď). Vzhľadom k týmto skutočnostiam banka nemohla postúpiť žalobcovi ako nebankovému subjektu tzv. živý úver, pretože bankové úvery môže poskytovať a spravovať iba banka. Banka preto postupovala v rozpore s § 92 ods. 7 zákona o bankách, pretože postúpila celý úver, ktorý ešte nebol splatný.

19. Pokiaľ žalobca dôvodil druhou vetou ustanovenia § 92 ods. 7 zákona o bankách, súd poukazuje na to, že ho nemožno vykladať samostatne, bez väzby na vetu prvú. Teda, aj v zmysle vety druhej je potrebné, aby bola zo strany veriteľa realizovaná písomná výzva. Pokiaľ žalobca poukazoval na iné rozhodnutia súdov, súd v tomto spore nie je nimi viazaný. Naopak, súd dôvodí bohatou judikatúrou a rozhodovacou praxou súdov (napr. rozsudok KS Trnava 24Co/46/2016 zo dňa 19.4.2017, 11Co/201/2016 zo dňa 17.5.2017, 9Co/56/2016 zo dňa 30.5.2017, 23Co/85/2016 zo dňa 23.5.2016, OS Piešťany 12C/14/2013 zo dňa 10.9.2015 a mnohé iné), ktoré takéto postúpenie za platné nepovažujú a s argumentmi žalobcu sa nestotožňujú.

20. Možno teda uzavrieť, že žalobca nedokázal, že by v čase, kedy mala byť pohľadávka Slovenskej sporiteľne, a.s. voči žalovaným naňho postúpená, boli podmienky postúpenia splnené. Žalobca nepreukázal, že pohľadávka voči žalovaným bola v čase jej postúpenia spôsobilá na postúpenie v zmysle § 92 ods. 7 zákona č. 483/2001 Z. z. V dôsledku toho nemožno považovať postúpenie za platné a žalobcu za majiteľa (veriteľa) pohľadávky, teda za aktívne legitimovaného na jej uplatňovanie pred súdom. Vzhľadom k uvedenému súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

21. Na záver súd považuje za potrebné uviesť, že sa zaoberal aj podaniami uskutočnenými JUDr. Patrikom Podhorským, advokátom za Občianske združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, ktorý podaním zo dňa 31.10.2014 na čl. 57 oznámil vstup do konania ako pôvodne označovaný vedľajší účastník na strane žalovaného ako spotrebiteľa. S poukazom na to, že normy procesného práva sú aplikovateľné okamžite, teda vzťahujú sa na všetky prípady v čase rozhodovania súdu, súd aplikoval procesné právo platné a účinné v čase rozhodovania. Z tohto dôvodu aj na tento prípad aplikoval ustanovenie § 89 a § 95 CSP. Ku dňu rozhodovania súdu tento subjekt, resp. jeho právny zástupca, neoznámil, či bude žalovaných v konaní zastupovať buď ako všeobecný zástupca podľa § 89 CSP alebo ako osobitný subjekt podľa § 95 CSP, nedoručil splnomocnenie na zastupovanie žalovaných ani súhlas žalovaných. Súd je toho názoru, že ku dňu jeho rozhodovania uvedený subjekt ani jeho právny zástupca žalovaných v spore nezastupuje.

22. O nároku na náhradu trov tohto sporu súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spoj. s § 262 ods. 1 C.s.p., podľa úspechu v spore. V tomto spore boli úspešní žalovaní 1. a 2., vzniklo im právo na náhradu trov sporového konania. Vychádzajúc z obsahu spisového materiálu a z toho, že žalovaní si náhradu trov voči žalobcovi neuplatnili, súd im ju nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne, na Okresný súd v Čadci.

V odvolaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Odvolanie podľa § 365 ods. 1 CSP možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočnila jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- d) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- e) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- f) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- g) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 125 ods. 3 CSP podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podania urobil.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľný exekučný titul, môže oprávnený podať návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia. Súd môže nariadiť výkon rozhodnutia aj bez návrhu. Konanie o výkone neodkladného opatrenia nariadi súd vždy aj bez návrhu.